

Häraf framgår tydligen, att landstingsmännen ha allt för knapp tid att studera och taga del af de många viktiga framställningar, som vid landstingen förekomma.

Saken kan dock afhjelpas genom att vidtaga den förändring i ofvan åberopade paragraf, att motionstiden förändras från fjorton till trettio dagar före landstingets början.

Jag får därför härmed vördsamt föreslå,

att Riksdagen för sin del måtte besluta att vidtaga den förändringen i Kongl. Maj:ts nådiga förordning om landsting af den 21 mars 1862, paragraf 32, att orden »senast fjorton dagar» måtte ändras till *senast trettio dagar*.

Stockholm den 21 januari 1897.

Adolf Ericson.

N:o 6.

Af herr **T. Zetterstrand**, om skrifvelse till Kongl. Maj:t angående förslag till lagförändring i syfte att i fråga om visst slag af fordran handräckning må kunna sökas omedelbart hos utmätningsman.

För kreditväsendets sunda utveckling är det af synnerlig vigt, att den exekutiva behandlingen af fordringar blifver i möjligaste måtto snabb och enkel.

Då emellertid vår nu gällande lagstiftning i detta hänseende synes mig långt ifrån tidsenlig, vill jag söka att korteligen påvisa det väsent-

ligaste missförhållande, som enligt mitt förmenande är rådande, samt sättet, hvarpå detsamma lättast torde kunna afhjelpas.

För utbekommande af fordringar, grundande sig å skuldebref, godkända räkningar eller andra klara fordringsbevis, kan man, som känt är, icke enligt nu gällande lagstiftning söka omedelbar handräckning hos vederbörande utsökningsman (kronofogde eller stadsfogde), utan måste borgenär dessförinnan, så framt han icke vill stämma gäldenären inför rätta, söka honom hos öfverexekutor, d. v. s. å landet Konungens befallningshafvande och i stad magistrat eller någon dess ledamot.

Med föranledande af exekutionssätenas ringa antal kan dock en dylik lagsökning emellanåt vara förenad med ganska stora besvär, hvarjemte lagsökningen alltid liksom rättegången föranleder större eller mindre tidsutdrägt samt rätt dryga kostnader, såsom kommissionärsarfvode, lösen för kommunikationsresolution och afgift för dess delgifvande samt utslagslösen, hvilka samtliga kostnader få förskjutas af borgenären, men i sista hand drabba gäldenären.

Då man nu vet, att en borgenär, hvars fordran härleder sig från inrop af lösegendom å offentlig auktion, eger att på grund af auktionsprotokollet söka omedelbar handräckning hos vederbörande utmätningsman, så vill det verkligen synas, som om den borgenär, hvilken till stöd för sin fordran har att åberopa ofvan antydda klara och af gäldenären undertecknade fordringsbevis, så mycket hellre borde få komma i åtnjutande af likartad förmån och sålunda kunna undvika rättegångs- eller lagsökningsproceduren.

Yrkande i denna rigtning framkom äfven vid behandlingen af nya utsökningslagen under 1877 års riksmöte samt understöddes af en mängd framstående personer från skilda läger inom denna kammare; men som deremot bland annat framhölls, att man ej på en gång borde vidtaga allt för stora förändringar i de bestående förhållandena, samt att kronofogdarne i saknad af juridisk underbyggnad ej ansågos besitta erforderliga kvalifikationer för öfvertagande af denna del utaf öfverexekutorernas åligganden, föll frågan efter en långvarig debatt mot allenast 6 rösters öfvervigt för den nu gällande lagtexten.

Då nu under de 20 år, som sedan dess förflutit, en betydande ekonomisk utveckling inom landet egt rum, samt alltjemt stegrade kraf på större skyndsamhet inom olika områden gjort sig gällande, borde tanken på en reform i berörda hänseende hafva hunnit mogna, och då dertill kommer, att till följd af förändrade kompetensvilkor det stora flertalet utmätningsmän numera torde hafva aflagt juridisk examen, samt de öfriga genom mångårig tjensteutöfning måste förutsättas vara väl skickade att

behandla nu ifrågavarande, icke synnerligen invecklade ärenden, läser tiden vara inne för en lagförändring i ofvan angifna rigtning.

Med föranledande häraf tillåter jag mig alltså hemställa,

att Riksdagen i skrifvelse till Konungen behagade hemställa om förslag till lagförändring, syftande derhän, att för utbekommande af fordran, som är till betalning förfallen och grundar sig på skuldebref eller annat skriftligt fordringsbevis, må kunna sökas omedelbar handräckning hos vederbörande utmättningsman.

Stockholm den 21 januari 1897.

T. Zetterstrand.
